

Грешни Милоје

РАЗГОВОР

СА АКАДЕМИКОМ ЈОВАНОМ ДЕРЕТИЋЕМ
О СТАЊУ У СРБСКОЈ ПРАВОСЛАВНОЈ ЦРКВИ

*Кажи мудроме, и диће још мудрији;
йоучи ѿправедној, и знаће више.
(Приче 9.9)*

Грешни Милоје

РАЗГОВОР
СА АКАДЕМИКОМ ЈОВАНОМ ДЕРЕТИЋЕМ
О СТАЊУ У СРБСКОЈ
ПРАВОСЛАВНОЈ ЦРКВИ

Ниш, 2014.

Библиотека
БРАТОЉУБЉЕ
Књиџа IX

*Где њи је браји?
Посй. 4.9.*

До сада из штампе изашло:

1. мр Зоран Чворовић, мр Соња Спасојевић,
Исйина о случају владике Арйемија, Крагујевац,
2010.
2. Проф. др Љубомир Протић, приређивач,
Чувар вере је народ (Исйина о случају владике Ар-
йемија, 2), Београд, 2010.
3. Грешни Милоје,
Сине мој, не йрисйај, Чачак 2011, рецензент Предраг
Драгић Кијук (прво и друго, допуњено издање).
4. Коста Чавошки, Владимир Димитријевић,
Исйина о случају мр Зорана Чворовића, Београд,
2011.
5. Група аутора,
Тајна дезакоња, Чачак, Ниш, 2012. (прво, друго и тре-
ће, допуњено издање), рецензент Косара Гавриловић.
6. Грешни Милоје,
Не дај душу, роде, Ниш, 2013, рецензент проф. др
Милан Мићуновић.

7. Патриотикус,
Ко и зашћо їони владику Арїемија.
8. Грешни Милоје
Врайиїе се са їуїа злоїа, Ниш, 2014.
9. Грешни Милоје,
*Разїовор са академиком Јованом Дерейићем о сїа-
њу у Србској їравославној цркви, Ниш, 2014.*
- У припреми за штампу:
Група аутора,
Чувари вере їредачке.

Ову књижицу посвећујем

уместо воштанице

истинољупцу

добротворцу

православцу

светосавцу

човекољупцу

родољупцу

србословцу

страдалцу

књиготворцу

мудрацу

зналцу

борцу

Предрагу Драгићу КИЈУКУ

уз молитву за покој душе његове.

Помилуј га Господе по великој Милости Твојој!

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА

*На уснама разумној налази се мудросӣ,
а за леђа је безумној даџина
(Приче, 10,13).*

Псалмопевац вели: „Благо човеку који не иде на веће безбожничко, и на путу грешничком не стоји, и у друштву неваљалих људи не седи, него му је омилио закон Господњи и о закону Његовом мисли дан и ноћ! Он је као дрво усађено крај потока, које род свој доноси у своје време, и коме лист не вене: шта год ради, у свему напредује.

Нису такви безбожници, него су као прах који расипа ветар. Зато се неће безбожници одржати на суду, ни грешници на збору праведничком. Јер Господ зна пут праведнички, а пут безбожнички пропашће“ (Псалм 1, 1–6).

У овој књижици забележен је разговор два човека, који је изазвао велико интересовање јавности.¹

Зашто?

Зато што говоре другачије.

Зато што говоре како мисле.

Зато што мисле својом главом трудећи се да умноже таланте, од Бога им дариване.

Зато што се не заклањају за лажне ауторитете већ беже у Божји заклон и отуда истинују.

Зато што не траже друштво међу улизицама, чанколисцима и испичутурама него се друже са Истином.

Зато што разликују, јасно али и гласно, светлост од таме...

Међутим, има и другачијих приступа. Оних који одступају од светоотачког предања. Од учења Једне Свете Саборне и Апостолске Цркве.

Послушајмо неке од њих. Да нам не буду на саблазан. Него на спасење: да препознамо вукове у јагњећим кожама и да, препознавши их, пазимо на кораке своје. И да се определимо. *Да не будемо млаки. Дакле: ни сѿудени, ни врући. Да нас не избљује Госѿод* (Откр. 3,15–16).

¹ За кратко време овај разговор Грешног Милоја са академиком Јованом Деретићем видело је преко 8.000 људи: <http://www.youtube.com/watch?v=xzaqzKPRLl8>

Патријарх српски у честитки папи Фрањи:

„Ваша Светости,

Испуњени духовном радошћу поводом Вашег избора за новог Епископа древног и славног града Рима...

Стога се молимо Господу нашем Исусу Христу, да Вам подари обиље своје милости и духовне снаге у новом звању за које Вас је Дух Свети призвао, како би истрајали на путу Јеванђеља са Његовом ванвременом поруком свету и поздравом који је Он вазда упућивао својим ученицима: Мир вам!”

Извор: http://spc.rs/sr/chestitka_patrijarha_srpskog_g_iri-neja_novoizabranom_papi

Епископ бачки Иринеј:

„Ми смо са узбуђењем у души констатовали управо то да у нама не види неке странце. То је показао (папа) поклонивши нам и епископски крст који даје римокатоличким бискупима. Један од његових блиских сарадника нам је рекао братски с љубављу: Немојте мислити да је то само куртоазија... пошто сте добили крст и прстен то вам је порука да у вама види законите епископе цркве Христове, као што види у својим бискупима. Нас је тај чин још више гануо...

То је такође било дирљиво и за владика Амфилохија и за мене“.

Извор: *Данас*, 7. октобар 2003, стр. 13.

Митрополић црнојорски Амфилохије:

„Морам да кажем да имам посебно поштовање према папи Бенедикту 16, а познајем и другу двојицу папа. Папу Павла 6. код њега сам био 1965. и Јована Павла 2. код њега сам био 2003...

Извор: <http://bskm.rs/2014/03/20/cega-se-pravoslavni-hri-scanin-stidi-ekumenista-se-time-ponosi/>

Наравно, 19. марта 2013. када је устоличен језуита папа Фрањо, Ватикан је био незамислив без присуства господина Амфилохија.

Извор: <http://www.blic.rs/Vesti/Svet/372505/Mitropolit-Amfilohije-predstavlja-SPC-na-ustolicenju-pape-Franje>

Епископ крушевачки Давид:

„Друге Цркве би дале товарице драгоценог камења да их имају у својим срединама. Зато их колосални, планетарни богослов, митрополит Пергамски Јован Зизјулас толико и истиче, па да би им и лично одао своје признање, и сву

своју захвалност за учињено у Цркви, он себе сама убраја у српске богослове! Међу њима какав је само колосални подвижник-изградитељ Цркве на свим пољима – епископ бачки Иринeј! Какав само неустрашиви визионар Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве он исти! Па какав само колосални подвижник и визионар богословља епископ Атанасије Јевтић, неморни ревнитељ у својој Српској, и паралелно, у целој Цркви Православној! И тако редом.“

Извор: Из интервјуа, епископа крушевачког г. Давида, „Богољуб“, 9. фебруар 2012.

Епископ браничевски Игњатије Мидић, прогонећи Православље са Богословског факултета, говори:

- да је по цркву штетно и погубно када се обраћа пажња на грех, на етику, на крст, на избављење од ђавола и искупљење од греха, са циљем да нам Бог опрости грехе;

- да циљ хришћанства није испуњавање заповести Божијих и чување моралног закона;

- да су се православни свезали за прошлост и тако доспели на маргине цивилизације и историје;

- да суштина Цркве није у испуњавању заповести Божијих;

- да верницима који налазе сигурност у бесмртности душе Бог није потребан;

– да је Бог створио човека, а да га претходно није питао. Тако је Бог наметнуо човеку Себе, све људе и читаву творевину и тиме угрозио човекову слободу;

– да човек осећа природну нетрпељивост према Богу, родитељима и свему створеном, јер све то није производ његове слободе. Зато је било природно да човек каже Богу – „не“;

– да православна теологија гледа на човека као на бајку, да га је окитила моралним врлинама, а уствари, кад га добро истресете, видећете да смо сви лицемери и сви смо катастрофа од људи на моралном нивоу;

– да смо сви ми свети, без обзира на наше грехе;

– да су сви чланови литургијске заједнице у рају, без обзира на то колико су грешни;

– да је хомосексуализам природан као и брак;

Извор: Владика Артемије, *ОДБРАНА православној исповедања вере ОД КРИВОВЕРЈА* проф. др Иљинија Мидића епископа браничевског, Београд, 2014.²

² Ова књига је у истом месецу (март, 2014) доживела два издања.

Бивши епископ Атанасије Јевтић:

О овом великом идолу г. Давида, епископа крушевачког, о г. Атанасију Јевтићу најбоље говори сам г. Атанасије, загледан у себе и задивљен собом. За ову прилику позваћемо само четири сведока *да на усѣима два или ѣри све-дока осѣане свака реч* (Мт 18,16):

Проѣјереј-сѣаврофор Сава Арсенић:

„И сада видим Ристу, Зорана и Живка.“ (Мирјанска имена г. Амфилохија, Атанасија и Лаврентија – наша прим.)

„Срам их било!

Осудиће њих цело Српство...

Дочекасмо да свештенослужитељи убијају браћу своју.

Срамота!

Срамота!

И опет само Срамота!

Како се не стиде да корачају по овој српској, мученичкој и крвљу натопљеној земљи. Како може Зоран“ – дакле Атанасије Јевтић – „да гледа владику Артемија? Он који то више и није, па се вратио и постао Зоран издајник...

Шта је он урадио своме другу!?

Боље да се није родио!

И за тог човека се може рећи као што је Христос рекао за Јуду: *Боље да се није родио.*“

Извор: <http://www.youtube.com/watch?v=m3IE> и http://www.youtube.com/watch?v=b_E3ni6SGcUTI2NFI

Пројојереј-сѣаврофор др Маѣја Маѣјић:

„Званични сајт СПЦ објавио је 8. марта 2010. чланак умировљеног епископа Атанасија Јевтића под насловом: *Одговор ѣроји Маѣји Маѣјићу...*

Званични сајт СПЦ функционише на исти начин као и *Православље*, формално гласник српске Патријаршије, а стварно нека врста партијског листа, у коме је сарадња омогућена само изабраним члановима једне клике...

Пре тога треба разјаснити КО ЈЕ ЦРКВА? У својој неизмерној гордости владика Атанасије сматра ДА ЈЕ ОН ЦРКВА. Он наводно због болести није могао да обавља дужност у својој епархији, а може да влада целом Црквом. Какву то власт има над епископима када не дижу гласове противу оних који су себе поставили изнад Цркве? Свакако и епископи Игњатије, Григорије, Теодосије, Иринеј Буловић, Јован,

западно-амерички Максим и још неки сматрају да је свако од њих Црква, па чим се неко усуди да укаже на њихову самовољу, одмах настаје дрека да се напада Црква. У ствари, они који су за умировљеног владику расколници и псевдозилоти су стварно браниоци Цркве какву смо наследили од праотаца и каква је била све до појаве нових мудраца са Запада, односно групе погрчених епископа. Бранимо догме и праксу Цркве како су их исповедали, практиковали и бранили свети владика Николај, Јустин Поповић, патријарх Варнава, патријарх Гаврило, епископи мученици Платон, Сава, и безброј других истинских архијереја свете Српске Православне Цркве. Јесу ли и они били расколници и псевдозилоти?...

А да ли су горе поменути епископи, и други, непоменути али познати, у Цркви, или су себе ставили изнад Цркве?

Да ли су надлежне власти Цркве, другим речима, да ли је Црква одобрила промене у богослужењу?

Да ли је Црква одобрила уклањање иконостаса и двери?

Да ли је Црква одобрила одбацивање званичног и од Цркве одобреног служабника и наметање свога личног?

Да ли је Црква одобрила јеретичка учења владике Игњатија?

Да ли је Црква сагласна са одбацивањем канона, односно, да каноне обеси мачку о реп, како поручује умировљени владика...

Према Достојевском постоје две врсте интелигенције. Једна је богомдана интелигенција оца Зосиме и Аљоше. Друга је луциферска интелигенција Ивана Карамазова и Кирилова. Нека преосвећени умировљени (Атанасије Јевтић) размисли и одлучи које врсте је његова интелигенција.”

Извор: <http://www.novinar.de/2010/03/10/da-li-je-on-crkva.html?lang=lat>: Матеја Матејић: Одговор Атанасију Јевтићу “Да ли је он црква?”

Уредништво сајта „Борба за веру”:

„Српски екуменисти и новотарци су свете Каноне и Устав СПЦ одавно суспендовали. Још од времена када је први епископ пензионер и фудбалер у историји СПЦ, Атанасије Јевтић, рекао: *„У новој стварности, каноне само мачку о реп.”* Ватиканско-фанариотска агентура влада Српском Црквом, као и сваки окупатор, голом силом. Међутим, оваква ситуација у историји Православне Цркве није преседан.

Бивало је и тежих времена. Но, Црква је непобедива, јер јој је крајеугаони камен Христос Господ, и сваки који *и*агне на *и*ај камен разбиће се; а на која он *и*агне са*и*рће *и*а (Лк 20,18). „Сазидаћу Цркву Своју и враћа адова неће јој околе*и*и (Мт 16,8), рекао је Господ, *сведок верни и истини*и*и* (Откр. 3,14).”

Извор: <http://borbazaveru.info/content/view/5717/1/>

Проф. др Миодрај Пејровић, научни савешник Историјској институту САНУ:

„За црквене каноне бивши епископ Атанасије Јевтић је изговорио: ’Каноне мачку о реп’!

1. СПЦ се у делу јерархије замишља прилагодљивом за мисију која јој се споља намеће, било из Брисела, Рима или Цариграда.

2. Неки утицајни епископи би да Српску православну цркву постепено и дозирано преобликују ради ’међуцрквеног настојања’, зближавања и уједињења под поглаварством ’првог у хришћанству’ – римског папе.

УКРАТКО ћу најпре да представим бив. епископа Атанасија Јевтића, кога епископ Давид види као ’колосалног визионара богословља’. Тај ’колосални’ његов узор:

– није имао предуслове за избор у епископа, јер не разуме језик Псалтира (више пута у свом преводу каже 'потрпех те Господе', уместо 'очекујем те Господе'), а 2. правило Седмог васељенског сабора изричито забрањује да се рукоположи неко ко не разуме језик 'Псалтира' ... (видети како је то Свети Сава пренео у Законоправило, 1, Жича 2004, стр. 476);

– као проф. Богословског факултета, а пре хиротоније у епископско достојанство, изјавио је у Загребу: 'Нека извини Свети Сава...', што је римокатоличка штампа објавила. Свети архијерејски синод је због тога тражио од њега изјашњење;

– постао је јеретик, зато што је, по његовим речима, 'доказивао да Христос није име(ница) него придев', што нико до сада није изрекао, због чега сам писао Светом архијерејском синоду Српске православне цркве (заведено под Бр. 28 од 4.1.2002. године);

– постао је трисепископ (τρισεπίσκοπος), што значи најнеепископ, и због тога се са таквим не општи, према тумачењу Синода Цариградске патријаршије;

– самовољно и импровизаторски прекраја вршење Божаствене литургије (а не Божанствене, како он и епископ Давид због неразу-

мевања пишу); покушао сам да му објасним да је 'божаствен' синоним епитета 'свет', ради чега сам му и доказ навео – картароши, на пример, кажу: 'Добили смо божанствене карте', али опет није схватио разлику;

– за црквене каноне изјављује: 'Каноне мачку о реп'!;

– обилује недоличним, прљавим изразима (у чему га, видели смо напред, епископ Давид без стида, доследно подражава) и друго.

Иако су напред наведени подаци о бив. епископу Атанасију Јевтићу проверено тачни, епископ крушевачки Давид и поред тога изјављује да је његова 'велика проповед достигла своју пуноћу и савршенство' (стр. 6). Некако и могу да схватим то што таквим изјавама епископ Давид обмањује себе, али никако не могу да схватим с којим правом обмањује необавештене вернике и читаву јавност?! Ипак му је у свему томе нешто засметало. Наиме, вајка се и није му, тобоже, јасно то што, како каже, 'толико изненађује и чуди чињеница да је и тај, величанствени догађај у нас, прошао недовољно запажено'!? (стр. 7).

Даје чак и образложење за ту 'незапаженост'. Разлог су, по њему, 'незнавени и завидљиви... већ поменути примитивизам и вулгаризаци-

ја, присутни у вери и животу савремених православних Срба на многим и многим местима' (стр. 7). Па с којим правом толико лакомислено и неосновано ствара ружну слику о православним Србима 'на многим и многим местима'?!

Свестан да претерује, а трудећи се да делује уверљиво у нечему за шта нема здравог основа, што се и по испољеним реакцијама закључује, епископ Давид рад Атанасија Јевтића на литургичком пољу и 'служење древних Литургија' доводи у везу са сличним радом Ненада Милошевића, професора на Богословском факултету у Београду. Наиме, каже да је то 'изазвало одушевљење код многих и многих хришћана, претежно младих, и опет, руку на срце, изазвало цео један препород у богослужењу; препород јединствен у целокупном православном свету, па и шире, па и најшире!' (стр. 7).

Питам се: докле му сеже оно 'шире, па и најшире'? Вероватно до римокатолика и других неправославних верника, јер су они ван 'целокупног православног света'.

Очаран својим узором као извором измењеног служења Божаствене литургије, епископ Давид заносно закључује: 'Дакле, само после читања ових студија, које су истекле из непресушнога пера једнога од највећих теоло-

га – научника у Срба, епископа Атанасија Јевтића, кога иначе букачи и задрти уцењивачи патолошки мрзе, јер их он, наравно, сатерује у мишју рупу!’ (стр. 5). Не ради се ту, епископе Давиде, ни о каквој ’мржњи’, него о сажаљењу због догматских и других суноврата Вашег узора у богословљу, еклесиологији и у литургијској пракси.

То због чега се у недоумици поново пита епископ Давид – ’ко је устао против тога’, дајући произвољан одговор: ’ако нису незнамени и острашћени и прелашћени и сујетни ревнитељи’ (стр. 7). говори о томе колики страх осећа од вере и снаге којом је испуњена душа сваког члана Цркве као ревнитеља, свесног да му је душа вреднија и од читаве васељене.

Успут поменух напред, покренут изазовом епископа Давида, и проф. др Ненада Милошевића, чија сам размишљања о изradi новог Устава Српске православне цркве, изнета у Записнику (укупно 31 страница збијеног прореда) са друге седнице ’Комисије за промену Устава СПЦ’, одржане 25. децембра 2002. године на Богословском факултету у Београду, овако представио: ...И све то проф. Милошевић подређује констатацији: ’Ми ћемо се сутра наћи у Европској заједници’ (стр. 30–31).

Слично њему мисли и епископ Иринеј (Буловић), па се на основу свега реченог стиче утисак о томе да се Српска православна црква по много чему нашла на странпутици са које је треба вратити, односно сместити у неке нове оквири. И управо ти неки нови оквири треба да буду уграђени у 'промену' Устава Српске православне цркве како би она постала онаква каквом је замишљају чланови Комисије за промену Устава.

А замишљају је, по свему судећи, прилагођивом за мисију која јој се споља намеће, било из Брисела, Рима или Цариграда. Тражи се, очигледно, да се Устав Српске православне цркве (као, наводно 'превазиђен' и 'застарео због нових околности у којима црква дејствује', те 'превасходно због његове богословске и канонске неутемељености'), прилагоди новом Закону о верској слободи, о којем је напред било речи. Али тек ту неће се наћи места за 'богословско-канонску' и еклисиолошку утемељеност..., (М. М. Петровић, Христос и Христ, Београд, 2004, стр. 87–88).

Има нешто за шта епископу Давиду треба да изразим дубоку захвалност, а то је – за отворено и јавно, писаном речју, обзнањивање чињенице о томе да је епископ бачки Иринеј

’колосални подвижник – изградитељ Цркве на свим пољима’ и ’неустрашиви визионар Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве’ (стр. 8).

У вези са тим овде би казивање могло да буде веома дугачко, с обзиром да се, у ствари, смера ка преобликовању Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве, посебно Српске православне цркве, али простор ме своди, за сада, на једно основно питање, у којем је садржано више питања. Наиме, нису ли: улога, методи тог ’изградитељства’ Цркве и ’неустрашивог визионарства’ епископа бачког Иринеја увелико остварени, и то на штету Српске православне цркве?

Јесу. Јер, како другачије схватити његову улогу, на пример, у томе што је постао персонификација установа: Богословског факултета у Београду, Светог архијерејског синода, Светог архијерејског сабора и Великог црквеног суда?

Ништа се у наведеним установама Српске православне цркве не одлучује без пресудног утицаја, воље и знања епископа бачког Иринеја. Код тако постављених ствари, за сваку евентуално погрешну одлуку, штетне последице се приписују дотичним установама, а не њему особно.

Тако установљен систем управљања и одлучивања омогућава му да Српску православну

цркву постепено и дозирано преобликује, усмеравајући је у жељеном правцу. Ради успеха у томе, пресудно утиче на доделу црквених области – епархија и на избор нових архијереја, чија основна квалификација више није православно исповедање вере, него спремност да растачу наслеђену здраву духовност и црквеност Србине душе – све ради 'међуцрквеног настојања', зближавања и уједињења под поглаварством 'првог у хришћанству' – римског папе.

Он је то као наду нескривено изјавио на једном јубиларном слављу у вези са понтификатом (папинством) папе Јована Павла Другог.

У том смислу га, у ствари, епископ крушевачки Давид представља као 'неустрашивог визионара' Цркве. А да је 'неустрашив' – то је многим поступцима потврдио, као што је, на пример, неканонско проваљивање у Епархију сремску ради одржавања скупа о катихизацији, у мотелу чији је власник римокатолик, где су обављане заједничке молитве православних и неправославних верника.

'Неустрашивост' и еклисиолошко 'визионарство' потврдио је и онда када су се (2012. године) сви чланови Светог архијерејског синода Српске православне цркве нашли у Загребу, где их је сниматељ за телевизију овековечио испод 'иконе' Алојзија Степинца.

’Неустрашивост’ је испољио и претњом епископу рашко-призренском Артемију да ће му поломити кичму, како је то пренето у јавном београдском гласилу још 1996. године. У складу са еклисиолошким ’визионарством’ епископа бачког Иринеја је и то што већу братољубивост показује према римокатоличким достојанственицима него према сабраћи – архијерејима Српске православне цркве итд.

Штетност од таквог његовог ’визионарства’ и ’неустрашивости’ тешко притиска Српску православну цркву, коју просто дробе, лишивши је истинске канонске саборности.“

Извор: <http://fakti.org/orthodox-point/svetosavlje/atanasije-cak-izjavljuje-neka-izvini-sveti-sava>

Сагледали смо неке ставове оних који у *друштву неваљалијех људи седе*.

Обратимо сада пажњу на разговор двојице људи од интегритета, људи који се не повијају како ветар дува, људи од части и достојанства, људи који разликују трајно од тренутног, вечно од пролазног, људи који су издржали шибе а да нису цвилили са колена него су одстајали страдање и поругу усправно и непоколебиво.

Јован Деретић: Ја сам једно упозорење пре пар година упутио. Нису водили рачуна о томе. Уколико се они не тргну, ово води у нови раскол. Нови раскол биће жесток! Биће раскол између народа и дела свештеника и званичне Цркве.

Грешни Милоје: Професоре, они су отишли у раскол!

Ови људи што седе у Синоду.

Наш Патријарх, он је јавно рекао да је екумениста.

Ови што носе папино прстење...

Само им, изгледа, нико још није јавио да су они у расколу.

Они треба да се врате.

Јован Деретић: Тако је! Тако је! Има још времена да се врате.

А ти, драги читаоче, приклони ухо своје и обрати пажњу на разговор два истинољупца.

Може бити да ћете тај разговор навести да одслушнеш, тамо негде из вековних дубина, и глас премудрог Соломона.

„Да се познаје мудрост и настава, да се разумеју речи разумне, да се прима настава у разу-

му, у правди, у суду и у свему што је право, да се даје лудима разборитост, младићима знање и помњивост.

Мудар ће слушати и више ће знати, и разуман ће стећи мудрост, да разуме приче и значење, речи мудрих људи и загонетке њихове.

Почетак је мудрости страх Господњи; луди презиру мудрост и наставу...

Сине мој, ако би те мамили грешници, не пристај: Ако би рекли: Ходи с нама да вребамо крв, да заседамо правоме ни за шта... Свакојаког блага добићемо, напунићемо куће своје плена...

Сине мој, не иди на пут с њима, чувај ногу своју од стазе њихове... Такви су путеви свих лакомих на добитак, који узима душу својим господарима.

Премудрост виче на пољу, на улицама пушта глас свој... безумни докле ће мрзети на знање?" (Приче, 1,2–22)

Издавач

УВОД

Пред разговор са академиком Јованом Деретићем, Милоје Стевановић се обраћа гледаоцима из улице Краља Петра, испред зграде србске Патријаршије.

А ИСПРЕД ПАТРИЈАРШИЈЕ

Браћо Срби и сестре Србкиње,

Наумили смо данас да прошетамо мало до једног здања које се зове Србска патријаршија. То је здање у коме очекујемо да се чува, као у тврђави некој, вера светих отаца наших, да се чува православље, да се чува светосавље.

Али, авај, шта се то догодило у овом здању у потоњим годинама?

У потоњим годинама, уместо да она буде караула која брани светосавље, поред ње се изродила једна полицијска кућица у којој полиција чува некога.

Од кога? Од светосавских чада?

Та кућица је никла након прогона нашег светог владике Артемија из његове рашко-призренске епархије у егзил.

Ова чудна кућа данас сведочи да су се у њој у протеклих неколико година седам пута доносила одлуке о томе да треба *нейрикосновено чувати вековни бојослужбени њоредак*. Али авај, седам пута седамдесет, људи који су доносили

те одлуке су исте погазили и тиме бесомучно порушили богослужбени поредак.

У тој кући су се догодила и друга чудеса. У њој се оваплотила, рекао бих, она мисао светог апостола: *Говорећи да су мудри њолудеше.*

Из те куће су одаслали на високе богословске школе једног „мисионара“, господина Игњатија Мидића, који ће својим отровним екуменистичким предавањима тровати младе богослове на Богословском факултету и који ће написати неке чудне уџбенике веронауке. Тако се остварило оно, на шта су свети оци упозоравали, да се на један перфидан начин, онако како то чини „кнез таме“, посеје зло семе, семе кукоља, по њиви светосавској.

У овој кући, иза мојих леђа, донета је одлука да се ава Јустин Ћелијски прогласи за светитеља, а на истом том Сабору поступљено је онако како је поступио Каин или онако како је заповедила Иродијада: на истом том Сабору је „одсечена глава“, односно склоњен је из духовног живота највернији духовни син светог Јустина, владика Артемије.

Из ове куће су отпратили човека кога још неки називају патријархом српским, господина Иринеја Гавриловића у Беч да нас отуд обавести, нас и цео свет, да нас је напустио, да се преселио у јеретике, говорећи: „Ја сам екумениста!“

У овој кући се догодило да су донете одлуке да се владика Артемије протера из његове епархије. Дакле, у егзил.

У овој кући је, најпре учињен један славопев владици Василију Качавенди, којим га Синод, у том свом „славословљу“, умољава да остане, у тим трудовима, на својој катедри до одржавања Сабора. А кад се десило да је владика Качавенда најавио своје оздрављење, онда су смислили ону јефтину лажирану представу и то је био разлог да и овог човека без суда и пресуде, онако као што су то учинили владици Артемију, склоне из епахије и одузму му је.

Ова грађевина иза нас је такође испратила у Равену двојицу „мисионара“ или „синова таме“ да тамо потпишу примат најпалијем у грех човеку после Јуде Искаротског, папи. А да никога о томе нису питали.

Владика Артемије је о томе написао Сабору писмо у коме је поставио десетак питања, на која нико, до данас, није одговорио.

Владика Артемије је својевремено, на хуле Игњатија Мидића на његовим предавањима, ода-слао Сабору СПЦ три свеске... То је својеврсна студија у којој он указује како се православна наука скврнави, како се изопачава. Али, авај, Сабор није хтео чути тај вапај владике Артемија.

У овој кући је донета још једна чудна одлука о уклањању са трона владике Константина. Тако је ова зграда, иза мене, била апсана за тог старца. Дакле, владика Константин је био заточен, без телефона, без интернета, без могућности посета, док није прошла гужва, док није прошао Сабор и док они нису остварили оно што су желели.

У овој кући, иза мене, незаменљиво, дуги низ година, издаје своја сумњива саопштења портпарол Синода, који је још 1996. године обећао, не знамо коме, али сазнаће се, „да ће сломити кичму Артемију!“ И то му није било довољно. Из ове куће је господин Иринеј Буловић одаслао саопштење у коме се владика Артемију прети и кривично-правним прогоном. Дакле, он је на себе узео и улогу државног тужиоца и улогу врховног судије.

Није му било довољно то што је он сада председник Великог црквеног суда.

И што је вечити портпарол Синода СПЦ.

Што је професор и декан Богословског факултета, на коме се сеје то зло семе екуменистичке јереси. Са тог факултета се шаљу ти млади људи да трују народ светосавски земљом Србијом.

Није му било доста што је епископ бачки.

Није му било доста што је истовремено и епископ бечки.

Он је, дакле, хтео себи да приграби и улогу државног тужиоца и државног судије.

Похлепи никад краја!

Полицајац који чува стражу пред Патријаршијом, попут гардиста који су то радили својевремено у Ужичкој, испред резиденције Јосипа Броза, скренуо је пажњу да није пожељно *задржавање ни снимање* на овом месту.

Из тих разлога говорник се сели на Калемегдан, настављајући своје уводно обраћање гледаоцима.

Б НА КАЛЕМЕГДАНУ

Данас овде, на Калемегдану, видимо једну прелепу изложбу која нас упознаје са хришћанима из древних времена. Из времена када су овим просторима владали Турци, из времена када су многе наше свете цркве претворене у џамије.

Ипак, Време їради куле и їрадове, време їради, време разїрађује. Онда су нам уништавали

светиње наше, онда су светиње наше претварали у џамије.

Данас наше светиње покушавају да претворе у екуменистичка стецишта. Али као што рекосмо да *време їради... време разїрађује* – тако *ничија*, дакле, *није до зоре їорела!* Тако мислимо да је овај талас екуменизма, који је запљуснуо нашу свету Цркву, један кратак талас који ће Господ својом руком зауставити, као што је зауставио, у време апостолско, таласе на узбурканом мору.

Недавно сам прочитао текст једног мог, веома ученог, пријатеља и мало ме је посекала реченица из тог његовог текста, у којој он каже „Не треба веровати људима који говоре да су Срби народ најстарији.“ Будући да је тај његов текст објављен на неком од сајтова, покушао сам да се после неколико дана поново вратим на њега. И не знајући како да га пронађем укуцао сам речи: *Срби народ најстарији*. И догодило се чудо невиђено: отворила ми се књига Олге Луковић Пјановић под тим називом. И авај, дођем до те њене књиге. Почнем да је читам и сазнам да је Олга Луковић моја земљакиња, рођена у Драгачеву, на Велесу, можда 3–4 километра ваздушне линије је њена родна кућа удаљена од моје родне куће.

И запрепасти се!

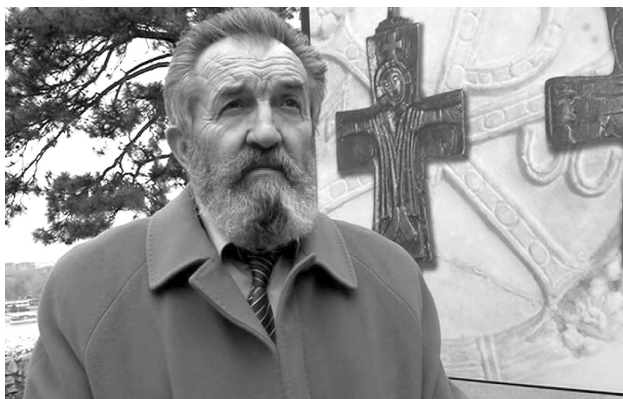
И растужим се: како сам допустио да проћердам живот у незнању. Та њена књига ме подстакла да трагам. И трагајући, дошао сам до књиге Милоша Милојевића, сазнавши да су му 16–17 томова *Историје Срба* сатрили. Али су остали неки трагови.³

И даље, трагајући за истином, дошао сам до једног интересантног човека. Тај човек се зове Јован Деретић. Наумио сам да одавде, са ове калемегданске терасе, кренем у посету томе неуморном човеку. Да покушам да с њим разговарам. И да га *ојџужим* што ми је упропастио све моје петице које сам добио кроз своје школовање, а на студијама десетке, из историје, када смо учили, веровали нашим учитељима и веровали књигама које су исписане, да су се Срби на ове просторе доселили у VII веку.

Професор Деретић је поломио наше знање, бацио га „под ноге“. Из његових књига ми смо сазнали да су на овим просторима били и апостоли Павле и Петар... Да је на овим просторима био и апостол Тит из оне седамдесеторице. Да је он чак био у Старом Расу епископ наш.

³„Одломци историје Срба“

Из опуса Јована Деретића сазнали смо много. Упркос свему томе, за изневеру свега тога што пише у нашим књигама, за изневеру свега онога што смо учили у нашим школама, ја желим да данас разговарам с њим и истовремено да га замолим да прихвати једну судницу у коју би позвали за поротнике и сведоке све људе добре воље. Оне који су говорили, писали и тврдили оно што су тврдили у нашим историјским читанкама, еда би на тај начин натерали овог човека да призна да је унео јерес на ове просторе или, пак, да се поклонимо његовоме истраживању.

Ми имамо у овом великом и прелепом граду, који лежи на овим двома дивним рекама кућу која се зове *PTC*. Та кућа има слоган којим се

дичимо: *Ваше љаво да знајте све!* Доскорашњи челник те куће, бриљатни новинар, покојни Александар Тијанић, Бог да му душу прости, тек је из гроба смео рећи истину – оно што је проговорио у *Интервјуу* који је завештао да се објави тек после његове смрти, говорећи да су *новинари робови*. И на основу тог његовог интервјуа ја закључујем да бисмо тај слоган *Наше љаво да знамо све*, могли заменити или му додати речи: *Осим истине!*

Дакле, браћо Срби и сестре Српкиње,
Пре него што замахнемо на човека, због његових аргумента, ако немамо снаге да се тим аргументима супротставимо, онда их бар, у миру, саслушајмо.

Данашња посета академику Јовану Деретићу, човеку који 50 година бдије над истином рода србског, учинићемо, ако нам Бог даде снаге и среће јуначке, да прозборимо коју о његовом виђењу историје Срба, а пре свега покушаћемо да наметнемо тему о православљу, о вери нашој православној кроз истраживања којима се он бавио.

Па ево, предлажем да се упутимо у један леппи део овога града, Вождовац, где ћемо, надам се, с Божјом помоћи, наћи професора Деретића.

В
У ПОСЕТИ АКАДЕМИКУ
ЈОВАНУ ДЕРЕТИЋУ

Грешни Милоје: Помаже Бог!

Јован Деретић: Бог помогао! Добро дошли. Изволите седите.

Грешни Милоје: Хвала!

Професоре, ја и овај мој пријатељ смо данас били на Калемегдану и тамо смо видели лепу изложбу. И код тих паноа смо се договорили да дођемо Вама у посету. Тамо сам већ најавио да позивам све људе добре воље, дакле, све наше драге учитеље и професоре историје који су нам давали петице у школама, десетке на факултетима, да дођу на једно суђење. Ја бих био у улози тужиоца а други би људи били порота и сведоци.

Јер, ми морамо Вас да оптужимо зато што сте нам срушили све оно што смо ми научили из историје. Ја, рецимо, за ових шездесет и курсур година, а неки још мало и више. Будући да смо ми учили да су се наши преци на ове просторе доселили у VII веку, а из Ваших књига видех – пошто желим да данас мало разговарамо на ове хришћанске теме – из Ваших књига видех да су неки апостоли, као нпр. апостол Петар, апостол Павле, апостол Тит... да су били на овим просторима. Да су били у Сирмијуму (Сремској Митровици). Да су били у Расу... Да је Тит тамо чак био и епископ. Је л тако?

Јован Деретић: Јесте, јесте.

Грешни Милоје: Ако сам добро утувио, оно што сте Ви рекли, да је проповедао на српском језику. И тако смо од Вас чули разно-разна чуда и да се то све догодило, како нас је школа учила, седам векова пре него што смо ми били овде где смо сада.

Јован Деретић: Тако је. Има још и горе.

Грешни Милоје: Па ево та чињеница, драги професоре, да су апостоли непосредно по распећу Господњем... Први од њих је већ 34. године био на нашим просторима...

Јован Деретић: Јесте. Свети апостол Јаков, брат Јована Богослова, он је први од апостола кренуо у свет. Христос је дао њима упутство на једноме скупу. Он им је рекао како да иду међу народ, како да се понашају и да проповедају веру. Он им је рекао да не смеју да иду као неки људи авантуристи. Да морају бити врло скромни. Да иду боси. Бос, код старих Срба, без постола – обуће. А као негација постола – апостол. Отуда реч апостоли. Значи сам назив апостоли је чисто из српског језика. Свих 12 апостола и Христос су проповедали на српском језику који они зову арамејски. Арамејски је у ствари био језик асирске империје. Званични језик асирског двора и војске се звао сарбејски – српски. Па је онда код Арапа оно почетно сарб се пре-

тварало у зеб или је отпадало. И отуда арбејски. Сви су они говорили тај језик. И онда, десило се нешто сасвим логично: ти апостоли, први је дошао Јаков, довео свог ученика светог Андроника и поставио га за епископа у Сирмијуму. То је данашња Сремска Митровица. Ту су саградили једну малу црквицу и то је била прва епископија у хришћанству, уопште. Пре Јерусалима! Онда се десило то што је мене изненадило а и многе друге. Седам од дванаест апостола је проповедало у српским земљама. Онда сам тражио разлог њиховог доласка тако бројних. И нашао сам то да је разлог, на првом месту, био језик. Они су ишли тамо где их народ разуме.

Грешни Милоје: Отуда је вероватно оно *јоворийѣ срѣски да вас цео свей разуме.*

Јован Деретийић: Да. Шта би вредело апостолима да иду и да проповедају међу народом који њих не разуме? Са којим немају заједнички језик. То би било као да говоре зиду.

Онда долази апостол Петар 42. године. Целу 42. годину је провео проповедајући у Далмацији. Кад кажем Далмација, није то данашња Далмација. То је римска Далмација до Саве и до Раса.

Грешни Милоје: Од Истре, је л тако, до Скадра?

Јован Деретић: Од Истре до Скадра... то је римска Далмација. Тит за кога кажу да је *Јазик*: *Јазичима* су називали Србе у Бачкој у време Римске империје. А долазило је отуда што су они говорили јазик. И за Тита кажу да је *Јазик* – што значи Србин. И нормално је што је он дошао међу Србе да шири хришћанство. После Раса и подизања цркве он је био епископ у Далмацији. Сматра се да је он један од апостола Далмације, да је највише учинио на ширењу хришћанства у Далмацији. Он је дошао после Петра. Апостол Петар је био 42. године, па је 43. отишао у Рим да тамо успостави Цркву. Када је протеран из Рима 49. вратио се у Србију и онда је у Сирмијуму, Сремској Митровици, поставио светог Епенета за архиепископа Илирика. У међувремену је свети Андроник био убијен. Тада су римске власти убијале и епископе и апостоле. За њих је то била нека нова јерес. Највећи проблем код Римљана је био то што они нису у почетку схватили шта је хришћанство. Они су хришћанство сматрали неком јеврејском сектом. И пошто су Јевреји били на лошем гласу код Римљана они су то прогнали. Требало је дуго времена да схвате о чему се ту ради.

Дошли су ту, затим, апостол Павле и апостол Марко. Он је био више северније на Ја-

дранском мору – Истра и према Словенији, Венеција и део северне Италије.

Онда је дошао Лука. Лука је дуго година био по српским земљама. Он је, чак, написао своје Јеванђеље у пећини код Требиња. У пећини апостола Павла. Они су сви ту долазили, ту су се склањали од Римљана и ту су боравили.

Онда Андреја Првозвани, и он је ту дошао. Тако да је то било једна врста, можемо рећи, полазне тачке за ширење хришћанства у Европи. Тадашња Србија, која се у Римској империји звала Илиријом, била је почетак за ширење хришћанства у Европи. То су ти догађаји.

Толико је било настојања и код Грка и код Латина да се све то сакрије и прикрије. Када

нису могли другачије да оспоре почетак хришћанства у Србији – прва епископија у Сирмијуму – онда су они упоредили Панонију са Шпанијом. Па су онда рекли да то није било у Србији него у Шпанији. Онда су тражили Сирмијум у Шпанији. Ти фалсификати, обмане и тај безобразлук је дотле ишао да се сви од писаца Грка, писаца историје хришћанске Цркве, праве да не знају где је био Сирмијум.

Град Сирмијум је званично проглашен копрестоницом Римске империје. Ту су столовали императори. Ту је била војна команда. Ту је била ковница државног новца. Ту је заседао Сенат. Све је ту било. Ко није знао где је Сирмијум – није знао где је Рим. А они се праве луди да не знају где је био Сирмијум.

Грешни Милоје: Ја ћу да искористим Ваше знање, пошто сам листајући Ваше силне томо-ве, упознао Никиту Ремезијанског. Он је живео у IV веку и он је био наш епископ. Ремезијана то је данашња Бела Паланка. У Епархији рашко-призренској у егзилу, код преосвећеног владике Артемија подигнута је једна катакомба посвећена Никити Ремезијанском. Из Ваших књига ми видимо, поред тога што је он био епископ, што је био писац, од Вас сам сазнао да је иза њега остало шест написаних књига. Од

Вас сам, такође, сазнао да је он био и композитор духовне музике. Имао сам срећу да, непосредно пред смрт оца Саве Вазнесењског, од њега чујем ту мелодију *Тебе, Боја славим*. Да ли је то истина?

Јован Деретић: Све је то истина. Никита је био и песник, и музичар, и теолог. За Никиту *Ватиканска енциклопедија* каже да је *Никита* образован у *латинској култури*. Ајде да им то опростимо, и онда је, каже, *ширио хришћанство код дивљих Срба*.

Грешни Милоје: Тако кажу?

Јован Деретић: Тако кажу! Е сад, ширење хришћанства код дивљих Срба. Хвала им лепо за то „дивљих“, али они признају да је он *ширио хришћанство код Срба, у Нишу*.

Грешни Милоје: Односно у Белој Паланци.

Јован Деретић: У Белој Паланци и до Дунава. Енциклопедија *Британика* каже да је *Никита* *подигао духовну музику на виши степен* – код Срба.

Грешни Милоје: Дакле, професоре, он је *ширио хришћанство код Срба и подигао духовну музику код Срба на виши степен* триста и неке године. Како је то могуће када смо ми, Срби, дошли на ове просторе четири стотине година после тога?

Јован Деретић: Ха, ха...То је могуће. Када се лаже онда се лаже у ...

Грешни Милоје: Значи не на цолове, него на ангро...

Јован Деретић: Не на цолове.... ха, ха... Никита је саградио два манастира, један женски у Белој Паланци и други мушки покрај Беле Паланке, који се зове Дивљак. Мушки манастир је још жив, а женски је порушен. Остали су само темељи. Ја сам гледао, пошто је тај манастир дотрајао, он је био стар хиљаду година од када је постављен, па је краљ Милутин преправио тај манастир, вероватно се био урушио. Он је то преправио у стилу времена Немањића. Остали су стубови који су били раније у том манастиру. То су стубови који имају у пречнику око

80 сантиметара, што говори да су тако велики стубови морали бити постављени у једној великој грађевини. Што значи да је Никитин манастир био нека монументална грађевина. Те стубове свако може да види испред манастира Дивљака. Ја сам тамо био једном приликом. Ми смо одржали један научни симпозијум, један једини, посвећен Никити, у Белој Паланци пре извесног броја година. Јер, десило се то, да се код нас намерно све потискивало што су биле наше старине везане за Антику и Цркву раније итд. Па се десило и то да су за време комуниста Никиту Ремезијанског избацили из српског календара. Он је компоновао *Тебе Боја хвалим*, компоновао је на латинском *Te Deum laudamus*. Та молитва се чита на целом западу, у свакој свечаној прилици.

Грешни Милоје: Добро професоре, да Вас питам нешто. Мени је Бог учинио милост да купим двадесетак некадашњих винограда на једном потезу изнад Чачка. То је село Лозница. По тим лозама и виноградима, вероватно је село добило тај назив. Такође ми је Бог учинио милост да тамо примим, угостим и под кров тих грађевина, пошто тамо започех да градим етно-село, рашко-призренско избегло монаштво. Непосредно изнад Лознице, на Јелици плани-

ни, налази се један потез који се зове Градина. Археолози су тамо пронашли 5–6 цркава из раног хришћанског периода. Оно што су смели неки људи који се тиме баве да напишу, неспорно је да је то било у време цара Јустинијана, дакле, опет „пре“ него што смо се доселили на ове просторе. А оно што не смеју да напишу, неки, што су тамо пронашли неке предмете у томе граду, кажу да има неких трагова који се поклапају са временом Христа и апостола.

Да ли Ви нешто знате о тој Градини изнад Чачка у Драгачеву? После ћу Вам поменути. Ја сам из Драгачева и на једној страни се налази та Градина, а на три-четири километра од моје родне куће налази се родна кућа Олге Луковић Пјановић. За Олгу сам, на моју велику жалост, сазнао тек са својих 65 година. Тада сам дошао до њене књиге *Срби народ најсѣтарији*.

Но, да се вратимо на Градину. Да ли Ви имате нека сазнања о том хришћанском граду?

Јован Деретић: Ја о Градини имам врло мало података. Али знам да су у време цара Константина у неколико наших градова постојали епископи и епископије. То ми је познато.

Друго, манастир Тврдош, код Требиња, је радио у време цара Константина. То је доказано и у крипти која је пронађена. Археолози су

испитивали. Она потиче из IV века. Ти костури су српски. И на Косову и Метохији постоје богомоље на два-три места које су саграђене на темељима богомоља из III-IV века. То ми је познато. Има их више. Мислим да и овде у Ариљу је нова црква саграђена на темељима старе цркве која потиче из III-IV века.

Грешни Милоје: Данашња црква Светог Ахилија.

Јован Деретић: Да. Данашња црква Светог Ахилија.

Има више цркава које потичу из тог времена, као и манастир Дивљак код Беле Паланке, који је Никита градио.

То се прикривало намерно. Нарочито су се ту Грци бунили. Они су хтели да буду примат

православља и да је све од њих потекло, што у ствари није. Онда је све српско сакривано. Они су намерно радили да се то не види, да се о томе не говори. Кажу да је њихова прва епископија била у селу Византу, да је ту епископију основао Андрија Првозвани што може бити, а не мора.

Двојица папа су признали да је хришћанство, да је Српска црква примогена у хришћанству. Папа Јован X (915–928) у писму кнезу Захумском Мирославу, каже: „Ваша црква је примогена у хришћанству.“ И то стоји. То не може да се оспори.

Е сад, зашто смо ми дозволили да се центар хришћанства помери из Србије на друга места? Ми нисмо могли да одржимо наше архиепископије. Прва епископија коју је свети Петар поставио у Сремској Митровици 49. године трајала је као архиепископија за Илирију све до 440. Па је онда пресељена у Солин и угашена. Па је 530. солински епископ Онорије III сазвао црквенонародни Сабор у Солину и изабран је за архиепископа Илирије. То је било 530. године. 535. године Јустинијан креће у рат против Србије да би укинуо ту архиепископију. Разлог рата била је архиепископија. Рат је завршен погодбом 549. године, где је Јустинијан у Пећи

поставио архиепископа Илирије под његовом влашћу. Била је борба ко ће контролисати хришћанску цркву и јерархију. Отуда је традиција Пећке Патријаршије. После ми нисмо имали архиепископију, али Солински архиепископ се иселио у северну Италију и узео звање патријарха. Али није могао да се врати у Србију и то се угасило. Од тог његовог звања патријарха католичка Црква има у северној Италији традицију патријарха у црквеним звањима. То је остало од тог доба.

Грешни Милоје: Професоре, кад смо већ поменули то питање, ја бих желео да нашим гледаоцима презентирам једну мисао, из једног Вашег предавања, која је у потпуном сагласју са светоотачким предањем. Ви сте рекли, ево ја ћу да Вас цитирам:

„Католичка црква није хришћанска него је папска. Није хришћанска. Она са Христом нема ништа заједничко. Где ћете ви наћи у Христовом учењу Јасеновац?“ – питали сте. „Где ћете ви наћи, у Христовом учењу, спаљивање 60.000 *вештица*, међу њима девојчице од осам година, што је чинила католичка црква по Европи?“ – то кажете. „Онда лажи, фалсификати, обмане, злочини. Све могуће што не ваља на овоме свету је везано за ту установу.“

Дакле, Ви тврдите, оно што тврде многи светитељи, да католичка црква није Црква него јеретичка организација. У две реченице, молим Вас, да појасните нашим гледаоцима Вашу мисао.

Јован Дерейић: Па овако: они су од римског архиепископа направили цара, наследника римских императора. То је круна тријара која то сведочи и прогласили га за духовну и световну власт. Владара духовног и световног. То је изишло из хришћанства одмах. То више није то! Онда је та установа владала. Имала је и земљишне поседе. У Римској и Германској империји папе су постављале и смењивале императоре. Ако би се неки замерио папи, онда је он морао босоног да дође, да клечи и да моли

опроштај. Толико је папа био изнад њега, изнад императора. После су они прогласили папу за непогрешивог. Не може човек бити непогрешив. Само је Господ Бог непогрешив. Они су њега прогласили за божанство.

Грешни Милоје: Па то јесте оно што каже ава Јустин: *Под кайом небеском у истајорији људској рода ѿстоје ѿри највећа ірехоіада: ѿрви је учинио Адам – оіказавши ѿслушності Боју, друіи је учинио Јуда – издавши Боіа, ѿрећи је учинио іаіа – іроітеравши Боіа – сіајући на њеіово месіо.*

Јован Деретіић: Стао је на његово место. Од тог момента више то није хришћанска црква. Они имају свога „бога“. То је папа. И то је папска црква. Нема више никакве везе са основним учењима хришћанства. То је потпуно отишло на другу страну. Овде, из незнања и из неке подлости, има и неких који говоре да је то *сестіринска црква*. То је грех! То није сестринска црква. То је исто као када би прогласили јеховине сведоке за сестринску цркву. Можда би јеховини сведоци и ближи били него папска црква. То је огромна разлика. Ово што се данас назива екуменизмом... Екуменизам је реч грчког порекла што значи окупљање, заједништво. То је могло да се прихвати до оног момента до када ту није била укључена католичка

црква. То је било окупљање разних хришћанских цркава, протестантских које су хтеле да се окупе у једну, јединствену, бар да сарађују на неки начин.

Грешни Милоје: Они међу собом.

Јован Деретић: Да, они међу собом. Нека се окупљају, нека сарађују...

Оног момента када је ту ушао Ватикан, екуменизам је постао подворје папи.

Екуменизам значи признавање папе.

Грешни Милоје: Професоре, ми који живимо и верујемо у Једну Свету Саборну и Апостолску Цркву у праву хришћанску Цркву, ми знамо да смо грешни људи и знамо да се греха можемо ослободити покајањем, исповешћу, постом, молитвом итд. Код њих се то може учинити за сребренике. Јуда је за 30 сребреника издао Христа, а неко „може“ за 30 сребреника откупити своје грехе. Како Ви гледате на тај откуп грехова, на индулгенцију?

Јован Деретић: Ево овако. Од оног момента од када су они папу поставили на место Бога, онда он има прерогативе да откупљује и опрашта грехове. С тим да тај који је погрешно плати његовој „цркви“, његовој организацији одређену суму новца. Значи, све је дозвољено ако хоћеш да платиш цркви. Ако хоћеш да правиш

злочине, плати, па опет прави злочине и опет плати. Тако унедоглед.

Грешни Милоје: Како Ви професоре гледате на чињеницу, а болна је чињеница, да епископ православни који носи панагију, који носи митру православног епископа – папу, тог највећег грехоотпадника после Јуде Искаротског, зове „свети отац“? Како гледате то?

Јован Деретић: Па то је пад те личности. То је намерно и свесно улазак у грех. Јер, ако ви њега зовете „свети отац“ – а знате ко је и шта је – то је намерно прихватање греха.

Грешни Милоје: То је значи свесна издаја православља.

Јован Деретић: То је свесна издаја православља!
И лични грех.

Грешни Милоје: Професоре, да ли је Вама познато да су два епископа отишла у Равену и да су тамо потписали акт о примату тог најпалијег у грех човека у историји рода људског?

Јован Деретић: Познато ми је, као што су ми познате и посете наших свештеника и епископа, целивање скута и руку папи итд. Све сам то видео. Имам чак и филм који је снимљен на лицу места. До мене је дошао тај филм.

Грешни Милоје: Пошто Ви спадате у људе који много знају, да ли је Вама познато ко је

овластио епископе Иринеја Буловића и Игњатија Мидића да оду и да разговарају о некоме ко није епископ и његовом примату. Ко би могао њих да овласти? Кажу да Сабор није о томе одлучивао.

Јован Деретић: Није!

Грешни Милоје: Кажу да Србски народ ни на каквом збору, ни под каквим „Таковским грмом“, ни у каквој јарузи (Марићевића), како се звала она Карађорђева јаруга, није о томе одлучивао...

Јован Деретић: Није.

Грешни Милоје: Ко је могао у наше име да тог архијеретика подигне на тај пиједестал?

Јован Деретић: Па ево овако. Овде се свашта дешава.

Ко у наше име ствара шиптарску државу на Косову и Метохији?

Је ли га народ овластио?

Је ли то негде одобрено?

Је ли то дозвољено?

Је л он добио мандат од некога да иде у Брисел и да потписује предају српске националне територије једној групи људи терориста који су тамо доведени на власт?

Грешни Милоје: На кога мислите? Мислите ли на Тачија?

Јован Деретић: На Тачија, наравно.

Грешни Милоје: Али, професоре, да ли је истина оно што сте Ви рекли, једном приликом, да је Тачијев деда или прадеда био српски свештеник?

Јован Деретић: Јесте.

Грешни Милоје: Како то знате?

Јован Деретић: Даниловић. Да. И њега су Турци убили.

Грешни Милоје: Добро, можда је и то добро да знамо. Можда ће се он једног дана покајати.

Јован Деретић: Не знам да ли ће се он покајати, али требало би да се покају ови што су код нас на власти. Ко је њима одобрио да руше, да иду преко Устава, да газе Устав на који су се заклели? Да иду тамо и да потписују предају

српске националне територије терористичкој организацији.

Грешни Милоје: Па ево, један њихов подржавалац, не могу да му се сетим имена, недавно је у једној телевизијској емисији, покушао да убеди Србље да они нису „пета колона“. Он је човек рекао: *Власиј је љринуђена на колаборацију јер је ова земља љод окуљацијом.*

Јован Деретић: То је тачно. Знате како, ако ви нисте у стању да издржите неки притисак онда се *немојте у коло хваљати.* Онда је то код нормалног човека овако: *Нећу да љрихвалити љо! Не љреба ми ништа! Одлазим!*

Разумете? Нећу да идем свесно у издају, да испуним нечије налоге јер ми је тај дао паре да финансирам своју кампању, своју странку. Довео ме је на власт, дао ми фотељу, сад ја то морам да платим, тако што ћу да издам сопствену државу, односно отаџбину.

Грешни Милоје: Да ли бисте Ви мени дозволили, ја сам успео да направим транскрипт једног Вашег предавања, и хтео бих да један цитат из тог Вашег предавања ставим у моју књигу која ових дана треба да иде у штампу. Та књига ће се, вероватно, звати *Враћате се са љуша злоја*, а тај цитат Ваш каже овако:

„Наша Црква је у опасности. Њу раздиру изнутра. Она није у опасности споља, него

изнутра. Ту има један део свештенства који је послат у богословије за време Тита. То су синови официра Удбе и војске да би контролисали Цркву изнутра. Неколико њих је дошло до полагаја владике и они су ту. Они су ти који сада руше СПЦ изнутра. Они су ти који шурују са папом. Они су ти који хоће Унију.“

И још кажете: „Ту нема никакве тајне. Зна се ко су ти људи. Колико њих носи кардиналске прстенове које им је папа дао признајући их за кардинале. Зна се тачно који су.“

Ви тврдите: „Ми не смемо да изједначимо нашу Цркву, а поготово не веру нашу са тим људима.“

„То је један отпад морални, верски, духовни, културни. Национални отпад“ – рекли сте.

„Ми морамо да се боримо за спас наше Цркве. Наше православне чисте и светосавске Цркве и да помажемо онај део свештенства који је остао на правом путу који није скренуо. Против баш тих уљеза, тих мољаца који једу Цркву изнутра.“

Професоре, ја знам да је господин Иринеј Буловић примио кардиналски прстен и напрсни крст, од папе.

Знам да се то исто догодило митрополиту Амфилохију Радовићу.

Знам да је Андреј Ђилерџић, викарни епископ ремезијански примио од папе прстен, по његовом, сопственом, тврђењу. Има једно предавање које је он одржао у цркви Александра Невског, на једној трибини, где каже да је од папе примио прстен и да му је то био знак – „провиђење“ да ће постати српски православни епископ.

Да ли је то застрашујуће?

Јован Деретић: Јесте. Ја мислим да Српска православна црква данас пролази кроз теже дане него под турском окупацијом!

Грешни Милоје: Због ових мољаца изнутра?

Јован Деретић: Да. Због ових мољаца изнутра.

Грешни Милоје: Лакше се бранити од спољњег непријатеља него од домаћег издајника.

Јован Деретић: То је, на жалост, тачно. Али овако, ја сам оптимиста.

Да нисам био оптимиста не бих жртвовао цео свој живот да вратим национално достојанство и поуздање свом народу. Да му вратим онај углед који је његов и који он заслужује.

Фала Богу! Могу сада да кажем да говорим као победник. Ова година је била преломна у науци. Ја сам, дефинитивно, победио.

Ја мислим, као што се десило ово са мном у науци, десиће се то и у Цркви.

Грешни Милоје: Да ће Православље победити?

Јован Деретић: Да ће Православље победити. Да ће Светосавље победити.

А наша је дужност да то помажемо.

Да то подржавамо.

Јер, за Србе и Србију нема ништа изнад Светосавља и ништа испод Светосавља.

Само Светосавље.

То је наш стуб за који ми требамо да се држимо.

То је наш штит и наша заштита.

Грешни Милоје: Шта ћемо да радимо, драги професоре?

Епископ херцеговачки је себе прогласио бискупом. Јавно! Клечи по католичким катедралама и то смо видели.

Наш Патријарх нас обавештава да нас је оставио и да је пребегао у јеретике, говорећи „Ја сам екумениста.“

Шта ћемо да радимо што нам сада у њиви светосавској сију кукољ, у ноћ, неки синови таме?

Ми имамо аудио записе предавања Игњатија Мидића на Богословском факултету.

Поводом тих предавања епископ Артемије је написао Сабору 2008. године 350 страница. Три свеске тих његових предавања. И те његове ставове демантовао са становишта православне догматике, са становишта светоотачког предања, са становишта канона.

Знате ли шта се догодило?

Ништа!

Нису изнели на Сабор. Он је, наравно, то урадио преко Синода.

Онда је епископ Артемије на самом Сабору искористио своје право и поднео Сабору *Представку* молећи да се та ствар узме у разматрање.

Никад није узета у разматрање!

Када су ови људи били у Равени, онда је епископ Артемије написао Сабору писмо и поста-вио десетак питања.

Ко је овластио ове људе да то раде?

Никад то нису узели у разматрање.

Тај Ваш оптимизам и ја делим. Ја се у Господа уздам и верујем да ће Православље победити.

Али да ли ћемо имати сад мука, професоре?

Да ли ћемо имати сад мука што у задњих десетак година... Покојни Кијук је био главни и одговорни уредник *Књижевних новина* када је обелодањено безакоње на Богословском факултету, одакле су склонили догматику аве Јустина. И они већ десет-петнаест година сеју зло семе и трују душе младих богослова.

А преко њих трују народ, јер:

- сад су то вероучитељи,
- сад су то проповедници,
- сад су то ови људи који новотаре по српским храмовима,
- сад су то јуришници који руше православна гробља, иконостасе...

У Жичи је срушено православно гробље преко пута манастира и на њему направљен конак где су, ваљда, требали да дочекају папу, али им се то пробрцнуло.

У Студеници су, драги мој професоре, порушили иконостас! Ја ћу сада у овој књизи показати како је изгледао иконостас у Студеници пред којим су се молиле наше бабе, и уздисале, и прилагале своје *две лейџе*.

Студенички иконостас који су развалили
они што говоре да су мудри

Дошли су новотарци, дошли су екуменистички јеретици и порушили иконостас будацима.

Кажу, кобајаги, негде ће га изложити.

Поставили су тамо рутло које нема двери, поставили тамо неки изглачани мермер да при-макнемо наш православни храм, храм Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве оним јеретичким јазбинама, оним пећинама разбојничким које виђамо по папиним теренима.

Хоћемо ли ми сада, професоре драги, морати да уложимо много снага да *йочуѣмо йај кукољ?*

Или да чекамо *жейву Госйодњу*, као што нас Господ у Јеванђељу учи, па када дође време *Же-йве* да тада *одвојимо кукољ и бацимо да се са-жеже, а йшеницу у жийнициу?*

Мера новотарске „мудрости” уместо чувања древне светиње; Студеница данас

Јован Дерейић: Наша је дужност, као Срба, као хришћана, као православаца – светосаваца да сва та скретања јавно жигошемо и изнесемо у народ.

Вера је у народу.

Вера није – ни црквене зидине ни свештеници.

Вера је у души народа.

Грешни Милоје: Што би источни патријарси рекли: *Народ је чувар вере.*

Јован Деретић: Народ је чувар вере!

Ја сам био присутан у дијаспори када се десио раскол. Када су рашчинили епископа Дионисија. Народ то није прихватио. И на крају завршило се да се направио мир и признање и све се ускладило. Јер народ је тај који је одржао јединство вере и Цркве. Раскол није био верски, раскол је био политички.

Грешни Милоје: Као и сада што нам се десило да адмирал Фиццералд о Божићу 2010. године, у Приштини, каже: *Ејиској Арџемије мора биџи смењен и замењен кооџераџивнијим.*

Није прошло месец дана: Ђе он оком, наши издајници скоком. И отераше владику Артемија у егзил, са шиптарком полицијом и са јединицама окупатора.

Јел тако?

И шта су породили?

Породили су тридесетак катакомби у којима се народ окупља, у којима се Богу моли и којима се чува *со соли* србског рода.

Јован Деретић: Па овако. Сви ови људи су привремено. Нико од њих није вечит.

Није могуће, докле год постоји у народу вера, чиста вера хришћанска, није могуће да се с тим народом манипулише. Они покушавају да манипулишу са тим таквим испадима као рушење иконостаса и гробља итд. Или што су направили ону цркву у Нишу, која не личи на православни храм.

Грешни Милоје: Или онај споменик што личи на страшило!

Јован Деретић: Да. Све су то знаци њихове воље да нешто промене, да овај народ потчине некоме.

Али, то неће бити могуће. То да знате.

Ја нисам никакав пророк, али имам велико искуство из овог раскола у дијаспори, јер сам ја био нека врста моста. Покојни професор доктор Лаза Костић и моја маленкост. Нас двојица смо били мост између два зараћена табора. Само нас двојица смо објављивали чланке на једној и другој страни у штампи. Ја сам као на-клоњен тзв. расколницима дошао за уредника *федералној Србодрана*. Онда сам отишао у Чикаго и одржао Видовданску беседу код расколника. То је био први контакт између два табора. Ја имам то искуство и дуго времена сам био поштанско сандуче за преговоре.

Ово данас што ми овде имамо, уколико се не тргну ови наши...

Грешни Милоје: Папини вереници...

Јован Дерейић: Уколико се они не тргну... Ја сам једно упозорење пре пар година упутио. Нису водили рачуна о томе, уколико се они не тргну ово води у нови раскол. Нови раскол биће жесток! Биће раскол између народа и дела свештеника и званичне Цркве.

Грешни Милоје: Професоре, они су отишли у раскол!

Ови људи што седе у Синоду.

Наш Патријарх, он је то јавно рекао.

Ови што носе папино прстење...

Само им, изгледа, нико још није јавио да су они у расколу.

Они треба да се врате.

Јован Дерейић: Тако је! Тако је! Има још времена да се врате.

Грешни Милоје: Ми смо данас, спремајући се за ову емисију прошли поред Патријаршије и тамо смо направили неколико кадрова. Запазили смо једну интересантну ствар. Од момента када су протерали епископа Артемија, пред Патријаршијом се, за чудо, створила једна полицијска кућица. Мене то асоцира и подсећа на онај старозаветни крик: *Бездожник се и сенке своје доји.*

Дакле, уместо да нам Патријаршија буде бедем, тврђава, караула одбране Православља, ми Патријаршију бранимо пиштољем и пендреком.

Од кога?

Од светосавске деце?

Јован Деретић: Па, тако испада.

Грешни Милоје: Дакле, то нам даје снагу. Оно
када смо говорили да су ови посејали кукољ...

Јел ви верујете?

Ја верујем да ће Православље победити!

Јован Деретић: И ја верујем у то!

Грешни Милоје: То што су ови момци на Бо-
гословији погрешно научили...

И ми, који смо рођени у комунизму, ми смо
погрешно све научили.

Ми смо учили из марксистичких књига. И
одбацили смо то оног тренутка када су нам се
отвориле очи.

Тако ће ови екуменисти бити већи ревните-
љи од мене и Вас.

Јован Деретић: Хоће, хоће. Постоје ту још неке две три ствари. Чини ми се да ови не воде довољно рачуна, ова наша званична јерархија. Хришћанство је у данашње време у некој врсти дефанзиве. Целокупно хришћанство. Не због тога што имамо један агресивни ислам, него због грехова које је хришћанство кроз католичку цркву нагомилало. Ако се узме, у глобалу, тога хришћанства, у души, желе да се ослободе огромне масе народа. Они тога нису свесни. Уколико се деси, не дај Боже, то ваљда сам Господ неће дозволити, да они сви клекну пред папу, то ће бити крај хришћанства. За њих.

Грешни Милоје: Али остаће мало стадо као што је Господ рекао. Пред освећење катакомбе, посвећене архиђакону Стефану, у Ариљу, моји кумови су тамо били ктитори тог манастира, трубила је локална телевизија и радио неколико дана. Репризирале су се емисије: *Народе не идите њамо. То је раскол! То је секта! Служиће се светиња Лиџурија у цркви Светиој Ахилија...*

И шта се догодило?

Дошао је и тај дан. У цркви Св. Ахилија било је тридесетак људи од чега двадесетак ни попови не познају. Довели их са стране.

А на брду изнад Ариља, у пустињи, било је преко хиљаду и шесто хришћанских душа на

Литургији којом је начелствовао владика Артемије.

У Лозници код Чачка, уочи цара Константина и царице Јелене, после Литургије је био црквенонародни Сабор, на коме је било преко две хиљаде и шесто православних душа. Три километра је био дугачак паркинг, на оном Јеличком путу, од приспелог народа из свих српских земаља па и из дијаспоре.

Када они сутрадан одрже литургију, у Нишу, и када се у нишким манастирима и црквама забрани служење литургије да би народ дошао, и када учитељице поређају своје ученике и професори веронауке поређају своје ђаке два по два, па их доведу на литургију итд, не могу бројем да пређу неколико стотина људи.

У Чачку је Патријарх освештавао цркву на Љубићу. У свим црквама у окружењу су биле забрањене литургије, едаби се учинио привид. Можда и лажу Патријарха. Можда и лажу: *Видиш како Вас народ воли. Ви сјте на љавом љу-ју. Ко зна о чему се ту ради. Изгледа да нико још није успео да сломи тај љврд орах који се народ зове.*

Јован Дерџић: Неће га ни сломити.

Грешни Милоје: Амин. Дај Боже. Хвала Вам драги професоре.

Јован Деретић: Хвала и Вама.

Грешни Милоје: Али остајете ли при мом предлогу да Вас изведемо на суд? Да Ваши противсведоци и порота чују Ваше аргументе и да покушају да протерају Вашу науку са ових простора или да јој скину шешир?

Јован Деретић: Па овако. Ја сам се вратио у Србију 1997. године. Ја сам тражио округли сто да се сучелим са овим противницима. Рекао сам, дајте људи да се окупимо, као људи, као интелектуалци, као Срби, па да извадимо шта ко има на сто и да видимо шта је истина, а шта није. Шта пије воду а шта не. Да нађемо заједнички језик. Па ако сам ја погрешно пока-

жете ми. Докажете ми. Дајте ми документ да сам погрешіо и ја ћу Вам се извинити. Али ако ја нисам погрешіо онда се Ви извините. То је такав ред.

Никада нису прихватили тај позив.

И неће га никада ни прихватити.

Грешни Милоје: Што ли?

Јован Деретић: Јер је када је био Медаковић председник Академије њега је покојни Витас, новинар, питао: Зашто Ви професоре не прихватајте предлој Деретића за окрули сјо? Он је њему хладно одговорио: А ко ће да седне на друју сјрану сјола? Ми немамо сјручњаке.

Грешни Милоје: Знате шта ми се догодило професоре? И овим да завршимо. Пре неки дан сам понео пријатељу на славу поклон – збирку Ваших књига. Било их је девет. Ја мислим да тамо има неколико хиљада страница. Онда ме један високоумни човек који је написао много књига види и каже :

- Милоје, шта ће ти Јован Деретић у наручју?
- Случајно сам, реко, налетео на њега.
- Ма то је, бре, преварант, вели.
- Одлично. Реко, хоћеш да ми даш име бар једног човека којег је преварио да се с њим по-саветујем како да му доскочимо?

Није могао да ми каже ни једно име. Изгледа да је много лакше пљунути на човека него га саслушати.

Јован Деретџић: Ха ха ха...

*Грешни Милоје: Драги професоре, ја Вам же-
лим многољетства.*

Да даде Бог да се у здрављу виђамо.

*Ја Вас, сада, позивам да дођете неки пут у
неку од наших катакомби, где ћете срести Србе
који из срца певају Алилуја.*

*Јован Деретџић: Доћи ћу ја, не брините. Ја
сам научио да идем на две супротне стране. Ха
ха ха...*

Грешни Милоје: Само је једна права.
Јован Дерейић: Да.

Грешни Милоје: Само једн пут води у Цар-
ство небеско!
Јован Дерейић: Само један!

ДОДАТАК

ХТЕЛИ БИ АЛ НЕ МОГУ ЛАКО

Хтели би да нас расрбе србоубице
Хтели би да нам урнишу Србадију србомрзице
Хтели би да нам утру србовање србождерићи
Хтели би да нам се поунијате Србчићи
Хтели би србославље да нам оскрнавe
Хтели би да нам језик србски сатаре
Хтели би да нам србство разграде
Хтели би да нам србљење размеђе и загаде
Хтели би да нам покрсте Србијицу
Идући кришом у Равену и Покајницу.

Хтели би из мапа и памћења да отру
Србац и Србар
Србовце и Србарију
Срберу и Србицу
Србињак и Србину,
Срб и Срботину
Србиново и Србобран
Србовлах и Србиславце
И Сербинон

Хтели би да нам обезимене
Срба и Србијану
Србољуба и Србу
Србена и Србиславу
Србишу и Србину
Србомира и Србијанку
Србоја и Србинку.

Хтели би да нам распрезимене
Србиновиће и Срботе
Србендиће и Србетке
Срблине и Србљине
Србљанине и Србљановиће
Србуловиће и Србовиће
Србисављевиће и Србиће
Србојевиће и Србњатовиће.

Хтели би да нам закорове и почупају
Србац и србачицу,
Сребешчицу и србљин.

Хтели би да са ђердана откину и заземле
сребеницу.

Хтели би да нам запепеле Србљак и Србуљу.

Хтели би да нам затуле србољубље.

Хтели би ал не могу лако.
Хтели би ал не знају како.
Сетише се у задњи трен
Помоћиће нам Јеринеј.
Он ће убити брата без рата.
Он ће нам отворити врата.
Да расрбимо српско племе
Да урнишемо српско семе.
Да сатremo српске гробове.
Да заведемо српске попове.
Да оскрвнимо српске олtare .
С помоћу латинске преваре.

Питаш ме мајко Србијо
Зашто ме папољубиви зликовац убио?
Не знам родино!
Каже зато што сам се с богољубивим
Аввом молио
И што сам његову духовну децу удомио.
А можда је неистина што каже
Можда по навици опет лаже.
Можда зато што сам личан
Ил зато што сам себичан.
Зато што не дам србско име
И што не дам србинство
Ни србски крајпуташ
Ни србословенски
Ни Србљаницу

Ни Србуљице
Ни Србадију
Ни Србенду
Ни Србекању
Ни Србља
Ни Србеља
Ни Србијанца
Ни тебе Србијо
Ни србску Славу
Ни Светог Саву
Ни србску Словарицу
Ни србско Косово ни Грачаницу.
Не дам србско, србијанско, србљачко,
србањско, светотачко
Ни за како папско, еВРОПСКО и унијатско!
Не дам србомиље
Зато што ми омиље.
И нећу да будем везан него србезан.

А можда ме уби због моје задртости
Или из подле мржње и пакости
Не могавши да саслуша
Оно што му довикује моја душа:
Издати можеш – Јудо!
То више није никако чудо.
Казнити можеш – Пилате!
Отети можеш – Голијате!
Ал оно што ми ђедови у аманет оставише

Не дам за неке тричаве и каракушљиве
намамуше!
Не пристајем на зликовачке планове
Нећу у ваше кланове.
Нећу па куд пукло да пукло
Нећу да би ме казнили дупло.
Нећу да издам ђедов завет
За ваш смрадни тамни вилајет.
Не дам вам сузу бабе Драгиње
Што ка Студеници креташе кад Сунце нагиње
Да стигне пред иконостас сутрадан у свитање
Онај што га срушише бесрамне аветање.

У Светом Писму је казано
Одлази одлази сатано.
Народ ти се неће поклонити
Па да си још толики.
Велик си само у оку екуменооболели
Јер кад би те на Божја мерила приволели
Где је мера тачна и чиста
Био би лакши од ниђе ништа.

И Лознице те позвасмо – покај се
А ако нећеш – торњајте се.
Одлази одлази сатано
Кано што је казано
Не погани нам изворе
Не батаљуј нам оборе

Не кукољи нам усеве
Не срамоти нам очеве
Не ругај се Светоме Предању
Не подсмевај се народноме знању
Не помичи нам међе старе
Не резваљуј нам свете олтаре
На светиње нам се не плази
Одлази
Одлази
Одлази!

ВЕЛИКОМ ЦРКВЕНОМ СУДУ СПЦ

Захтев за доставу Пресуде

Из средстава информисања сам дознао да је тај Суд својом Пресудом Бр. 42/11 од 29. априла 2011. коначно оснажио Пресуду Ц.С. Епархије жичке бр. 54 од 10. марта 2011. године.

Како ни до данашњег дана нисам добио ту Пресуду, то сам формално-правно онемогућен да искористим права која ми припадају (на пример по чл. 88. Кривичних правила СПЦ) па тражим да ми се достави Пресуда.

Напомена: Навршило се већ три године од доношења *Пресуде* која ми није достављена, упркос чињеници да се о свакој годишњици од њеног саопштавања јавности, обраћам ВЦС СПЦ иштући исту.

Београд, априла 2014.

Подносилац захтева
Милоје Стевановић
Теразије 29/15, Београд

Милоје Стевановић

У СПОМЕН ПРЕДРАГУ ДРАГИЋУ КИЈУКУ
(1945–2012)

Поводом двогодишњице пресељења у вечност Предрага Драгића Кијука, уваженог члана Уређивачког одбора нашег часописа *Свeйши Кнез Лазар*, узносимо срдачне молитве за покој и спасење душе његове, благодарећи Богу што смо га имали у нашим редовима.

Предраг ће остати упамћен у сећању људи по многим плодовима који су остали иза њега као хуманисте, књижевника, есејисте, историчара, православног мислиоца...

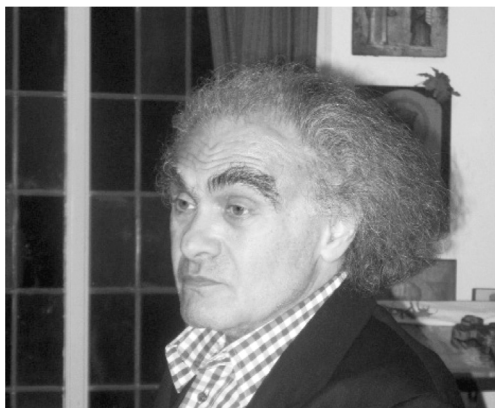
Бавио се превођењем и писањем драмских текстова, био је управник највеће библиотеке иностране периодике на Балкану и један од оснивача *Фонда за иcтину* (Београд), *Свeйскої сабора Срба* (Хајделберг), *Црквено-народої сабора* (Призрен), Центра за хришћанске студије (Београд), *Удружења интeлектуалаца српске*

националне свесџи (Ниш) и издавачке куће *Evro Epistel* (Ашафенбург). Био је члан Српској националној одбора Свесрпској коніреса (Чикаго), управе Удружења књижевника Срдије, управног одбора Српске књижевне задрује, уредник часописа *Serbian Literary Magazine*, одговорни уредник Књижевних новина.... Био је члан Савесџа Универзиџеџа Републике Српске Крајине и један од покретача серије часописа Хришћанска мисао, иницијатор и један од аутора декларације на пет језика (*Слово о српском језику*) као и покретач и уредник библиотеке *Српска дијасџора*, библиотеке *Српска ѿородична библиотџека* и библиотеке *Браџољубђе*.

Објавио је двадесетак књига студија и есеја, од којих шест на страним језицима. Зборником *CATENA MUNDI* сачинио је духовну енциклопедију српског народа, а зборником *Мало завешџање* објављеном на енглеском језику под насловом *The Little Legacy*, извршио преиспитивање хиландарске баштине према кључу православне философије живота.

Инспирисан Драгићевом књигом *Mediaeval and Renaissance Serbian Poetry*, најпопуларнији британски композитор класичне музике – сер Џон Тавенер, компоновао је дело *Epistle of Love* (Посланица љубави). Тавенер је самоиниција-

тивно користио Драгићеву књигу и за монументално дело *The Veil of the Temple* (Покров храма), у трајању од седам сати. Заступљен је у биографском лексикону *Ко је ко у свету* (2010), најстаријег америчког лексикографског издавача *Marquis*. У *Кембриџовом енциклопедијском издању* (Cambridge, England) 2.000 интелектуалаца у 21. веку добио је одредницу на уреднички позив. Интернационални биографски центар (*St. Thomas Place*, England) прогласио га је 2010. године за једног од 100 слободних мислилаца у свету.

Предраг Драгић Кијук

Због бављења „српским питањем“ и деловања *Фонда истине* – избачен је са посла 1993, а

предлог *Удружења књижевника* које је поднело документацију да се Кијуку додели национална пензија остао је мртво слово у овоземаљским књигама.

Био је непоколебљив критичар новотарских струјања и екуменистичке јереси у Српској православној цркви која су подстицана из Ватикана, о чему сведоче бројни, најчешће од њега покретани, апели српских интелектуалаца и као такав веома активни члан уређивачког одбора часописа *Свети кнез Лазар*. Место у Уредништву часописа *Свети Кнез Лазар*, јавног гласила Епархије рашко-призренске у прогонству Кијук је смело прихватио и *на сираином месту одстојао*, у овим временима када то изискује велико подвижничко одрицање, исповедничку смелост, хришћанску трпељивост и надасве веру у живот вечни и награду вечну у Христу.

Због наведеног, и мноштва непоменутог, због ограничености времена и простора, надамо се и молимо за оно што је важније од свега: да је наш брат у Христу, Предраг, стао с десне стране Славе Господње као човек чистог срца, велике љубави и поборник Истине за чије откривање и очување је потрошио цео овоземаљски живот.

Нека му изосталу плату од људи, надокнади Милост Оца небеског и нека за прогон који је

доживео од људи прими удео прогнаних правде ради, по речима Господњим: *Блажени ѿроїнани ѿ правде ради, јер је њихово Царсѣво небеско* (Мѣ 5,10).⁴

⁴ Преузето из часописа Епархије РПКМ у егзилу *Светѣи кнез Лазар*, 12 (78), 2014 стр. 107–109.

САДРЖАЈ

Уместо предговора	11
-------------------------	----

УВОД

А Испред патријаршије	33
-----------------------------	----

Б На Калемегдану	39
------------------------	----

В У посети академику Јовану Деретићу.....	44
---	----

ДОДАТАК

Хтели би ал не могу лако	85
--------------------------------	----

Отворено писмо великом црквеном суду СПЦ	91
--	----

У спомен Предрагу Драгићу Кијуку	93
--	----

Грешни Милоје
РАЗГОВОР СА АКАДЕМИКОМ ЈОВАНОМ ДЕРЕТИЋЕМ
О СТАЊУ У СРПСКОЈ ПРАВОСЛАВНОЈ ЦРКВИ

Рецензент
Проф. др Томислав Тришовић

Библиотека
Братољубље

Сниматељ и монтажер
Дејан Васић
Ројал продукција
Косовска Митровица
децембар, 2013.

Транскрипт сачиниле
Наташа Лепосавић
и Весна Јовановић

Коректор
Љубица Наранчић

Фотографије
Дејан Васић

Припрема и штампа
Драслар партнер, Београд

Издавач
 РЕВНИСТЕ Ниш

Тираж
1.000 примерака

Разговор се може видети на следећем линку:
<http://www.youtube.com/watch?v=xzaqzKPRLL8>
или
уписивањем на youtube у простор за претрагу речи:
Грешни Милоје и академик Јован Деретић

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

271.2(497.11)''20''(047.53)
62:929 Деретић Ј.(047.53)

ДЕРЕТИЋ, Јован И., 1939-

Разговор са академиком Јованом Деретићем о стању у србској
православној цркви / Грешни Милоје ; [фотографије Дејан Васић].

- Ниш :

Ревнитељ, 2014 (Београд : Драслар партнер).

- 98 стр. : илустр. ; 18 см. - (#Библиотека #Братољубље ; #књ. #9)

Ауторова слика. - Грешни Милоје је псеудоним М. Стевановића.

- Тираж 1.000.

ISBN 978-86-89093-10-0

1. Стевановић, Милоје, 1949- [особа која интервјуише]

а) Деретић, Јован (1939-) - Интервјуи б) Православље - Србија -
21в - Интервјуи

COBISS.SR-ID 206522124

